

Inzultus a kettes metró vonalán

A rendőrségi jegyzőkönyv nyelvezete a maga tömörségével, tökéletesen visszaadta az eset drámaiságát. Még a sokat látott igazságügyi szakértők is a szokottnál több időt töltöttek a jelentés fölött, mert a szövegből előugró szavak – indulat, keményfedelű könyv, súlyos testi sértés – lehetővé tették, hogy a szem csak úgy tovább fusson rajtuk.

Pedig a szereplőkben nem volt semmi különleges. Lehetek volna bármelyik esti metrókocsi utasai. Ebből is látszik, hogy a dráma csírái mindenhol jelen vannak, sohasem tudhatjuk, mikor todul szélsőségekbe, indulatokba pár egyszerű szó vagy mozdulat.

Ezen a kivételes estén is épp csak egy pillanatig feslett fel a civilizációs burok a szereplők mindennapi viselkedésén.

S. Márta nem várt semmi rendkívülit, amikor leült a második kocsiba, maga mellé támasztott egy kisebb, házilag összeeszkábált transzparenst, szatyrából előhúzott egy könyvet, és az ölében kinyitotta azt. Igaz, néhány tekintetet magára vonzott a könyv; feltűnő volt, és ezzel S. Mártának számolnia kellett volna. A képzőművészeti album – amely a jegyzőkönyvben nagyméretű, keményfedelű könyvként szerepelt – tulajdonképpen szélesebb volt, mint S. Márta öle, ám egyik oldalán épp nem foglalt helyet senki, a másik oldalon ülő fiatalembert pedig a combjához érő könyvfedel egyáltalán nem zavarta.

K. Zsolt, aki a kellemes idő ellenére hosszú, nyitott ballonkabátot viselt, az Astoriánál szállt a szerelvényre. Az eset a következő, Blaha Lujza téri megállónál történt – ebből is érezhetjük, milyen gyorsan járta végig a jelenet a dramaturgiai stációkat. Bár a metrókocsiban voltak szabad ülőhelyek, K. Zsolt állva kapaszkodott meg az ajtó közelében, a szemüvegét idegesen tologatta az orrán, és láthatóan feszült idegállapotban járatta végig szemét az utasokon, akik erről igyekeztek nem venni tudomást. S. Mártának ez minden gond nélkül sikerült is, hiszen az impreszszionizmus rejtelmébe merült éppen, a színes reprodukciókkal díszített kiadvány oldalai közt lapozgatva.

K. Zsolt ekkor észrevehette a tőle pár lépésnyire ülő S. Mártát, mellette a transzparenssel, és ölében a nyitott albummal. Az albummal, amelyre később az „eszköz” szóval utalt, amikor a forgalmi ügyelet kihívta a mentőt, és K. Zsolt külön kérésére, a rendőröket.

A mozgólépcső tetején Márta még nem sejtett semmit, igaz, megfordult a fejében, hogy a transzparens, bár kicsi volt és mosolyogtatóan gyermeki rajz díszítette, okozhat némi feltűnést. Ebben a városban, az utóbbi időben amúgy is sok volt a „gyermeki”, és ő szerette ezt. Ilyen volt az az idős férfi is az aluljáróban, aki egy özönvíz előtti magnóval a földön, napszemüvegben vonaglott a fehérkesztyűs, lakkcipős popkirály örökzöldjeire. Korábban, még az Örsnél, Márta vidáman vette tudomásul, hogy egy amatőr rapper és a hangdrumos fiú, egyértelműen gyakorlati okokból, közös produkcióban egyesítették erejüket.

A transzparenst egyedül készítette el, gyermekei kritikus pillantásainak keresztüzében. Nem volt erőssége a rajz, de úgy gondolta, egy egyszerű kis grafikát még bevállalhat, egy skiccet, igaz, a tudás görög istennője, Márta gyenge rajzképességeinek köszönhetően, inkább egy viccmagazin pucér női karakterének tűnt fel. Háromszor futott neki, egy régi gimnáziumi tankönyv illusztrációját másolva, mire felvállalta az eredményt.

Az Alma Materért mindent – ezen rötyögött végig, miközben vastag filctollal, óvatosan róta a vonalakat az A3-as lapra. Aztán egy kiszuperált seprőnyélre celluxozta a művet.

S. Márta nem járt tüntetésekre. Most viszont, ha már régi munkahelye került veszélybe, összeszedte magát, és csatlakozott a csapathoz. Mikor, ha nem most? Igazság szerint, nemcsak a város, ő maga is gyermeki maradt. Valahányszor tüntető tömeg mellé sodródott, ijedten rezzent össze a hirtelen kiáltásokra, skandalásokra. Fiatalon nem szokott hozzá a zajos megnyilvánulásokhoz, később meg már zsigerileg taszította a ricsaj. Nem baj, gondolta. Kimegy az épülethez, beáll az

emberek közé, az egész nem lesz több egy óránál. Meg is könnyebbült, amikor néhány beszéd után sikerült elszabadulnia. Felemelő érzés volt, hogy végigcsinálta. Hazafelé indulva betért a kedvenc könyvesboltjába is, ahonnan még zárás előtt távozott, egy akciós képzőművészeti albummal. Odakint a tüntetés még töretlen erővel zajlott, bár látott másokat is, akik elhagyták a gyülekezést, és tábláikat a magasból leeresztve igyekeztek hazafelé.

K. Zsolt, akit a kétes hírű portálok szerzői később szemüveges, ballonkabátos férfiként emlegettek, maga elé motyogva szórt átkokat egy ismeretlen embercsoport felé. A tanúk szerint vissza-visszatért mondandójában a „rohadék buzeráns” kifejezés, illetve a „takarodjatok” felszólítás. K. Zsolt kezdetben csak egy-egy lépést téve, majd a metrókocsiban fel-alá lépkedve monologizált, de S. Márta még ekkor sem észlelte, hogy K. Zsolt indulatainak célpontjává lassacskán ő maga vált, a mellette nyugvó, művészileg kidolgozatlan Minervájával.

Nélkületek már a tévét se lehet bekapcsolni! – Az emelkedő hangerőt hallva az utazóközönség felfigyelt a kibontakozó jelenetre. K. Zsolt megállt a nyitott album fölött, melynek lapjain éppen Monet azúrkék víztükre feszült. Ő mégsem a reprodukciót figyelte, hanem a kidekorált rajzlapot, Márta vállá magasságában.

Mártában igazából csak itt tudatosult, hogy a metróban hóbörgő személy kifejezetten órá fókuszál, vele és a kellékével foglalkozik. Egy gyors mozdulattal megragadta a transzparenst, ugyanabban a pillanatban, amikor K. Zsolt keze elkapta a nyél tetejét.

Nektek semmi sem jó. Szemét, áltudós banda.

Valamiféle ösztön vezérelhette Mártát, amikor a nyelet markolászó kezét ellökte – ez a védelmi reflex különben őt, magát is meglepte. K. Zsolt kis terpeszbe helyezkedett, két kézzel megragadta a fém kapaszkodót, és Márta fölé tornyosult. Csak most nézte meg alaposabban a képet. Márta figyelme kitért bizonyos, általa fontosnak ítélt részletekre: a sisakra, amit meglepően nehéz volt megrajzolni, a tógán elhelyezett két, jelzésszerű redőre, az ajkakra, amelyek kifejezetten jók lettek, és az egyik fedetlen kebelre, amely a párjához képest aránytalanul teltre sikerült. K. Zsolt megvetően legeltette rajtuk a szemét.

Hülye ribanc!

Mintha csak rendezői utasításra, S. Márta tenyereit a vaskos művészeti album fedelei alá csúsztatta, majd a könyvet megemelve, hangos csattanással csapta össze a fölé magasodó K. Zsolt állkapcsán. A tanúk szerint ezután megragadta a transzparenst, és annak nyelével a visszaütni próbáló férfi lágyékába döfött.

A metró nagy robajjal besiklott a Blaha Lujza téri megálló peronja elé. S. Márta érzékei a katarzis hullámverésében teljesen kikapcsoltak. Nem észlelte a csodálattal vegyes tekinteteket, a mellette ülő fiatalember lábai előtt landoló szemüveget, nem látta az előtte tántorgó K. Zsoltot, nem érzékelte a metrókocsiban eluralkodott csendet sem. Az egyetlen dolog, amit meglátott, a szemközti ablaküvegen tükröződő saját elégedett, gyermeki mosolya volt.